

Ifølge § 3 kan ministeren i visse tilfælde af grovere overtrædelse af lovens bestemmelser for et angivet tidsrum *tilbagekalde en eksportørs tilladelse til udførsel* til de aftagerlande, de overtrådte bestemmelser vedrører. Tilbagekaldelsen kan ifølge § 4 indbringes for domstolene.

Ved lovforslagets 2. behandling i folketinget oplyste ministeren som svar på et spørgsmål fra *H. C. Toft* (KF), at en eventuel tilbagekaldelse af en tilladelse kun ville blive foretaget i overensstemmelse med en indstilling fra det i lovens § 2 omhandlede udvalg.

Loven indeholder i §§ 6-8 straffebestemmelser, ikrafttrædelsesbestemmelser og en revisionsbestemmelse. Loven trådte i kraft den 1. juli 1965, og forslag til revision skal fremsættes i folketingsåret 1966-67.

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *fiskeriministeren*, at han principielt var tilhænger af, at erhvervet arbejdede uden indgreb fra statens side. Det var derfor uden særlig glæde, at han fremsatte lovforslaget, som et enigt erhverv imidlertid gennem fiskerikommissionen havde udtalt ønske om.

Baggrunden herfor var, at der i visse af Danmarks aftagerlande var opstået ønske om foranstaltninger, der kunne virke til gene for den danske fiskeeksport, ønsker, der var foranlediget af uro hos de respektive nationale fiskerierhverv over tilfælde af dansk eksport til lave priser.

Ministeren fortsatte:

„Fra Forbundsrepublikken Tyskland, der er Danmarks største aftagerland af fisk og fiskeriprodukter, har man modtaget indikationer om, at en fortsat markedsforstyrrende dansk eksport vil kunne bringe de kontingenter i fare, der af fællesmarkedet er tilstået Vesttyskland til inden for ret vide rammer at gennemføre en toldfri import uanset fællesmarkedets ydre toldtarif.

Der foreligger også tilfælde, hvor man fra de udenlandske myndigheders side er påbegyndt at fortolde de danske fisk og fiskevarer efter en skønnet produktionspris i stedet for at anvende den af de danske eksportører fakturerede pris som grundlag.

Endvidere må man befrygte, at aftagerlandene vil tage hjælpemidler i brug, der egentlig er importbestemmelserne uvedkommende, f. eks. ved at gennemføre en veterinærkontrol, som, uden at det klart vil kunne påvises, vil kunne gå ud over, hvad der af sundhedsmæssige hensyn er nødvendigt.

En kendsgerning er det også, at visse lande, især inden for fællesmarkedet, allerede på nuværende tidspunkt søger at gardere sig gennem fastsættelse af mindstepriser ved importen.